
Cel mai mare pas înainte în astrologie de la Ptolemeu încoace
– Paul Clancy
ASTROLOGIA PERSONALITĂȚII
O redescoperire a astrologiei în termenii psihologiei și filosofiei moderne
DANE RUDHYAR
fondatorul astrologiei umaniste

Dane Rudhyar

ASTROLOGIA PERSONALITĂȚII

O redescoperire a astrologiei în termenii psihologiei și filosofiei moderne

(ediția a IV-a)

Traducere din limba engleză de
CLAUDIU PĂNCULESCU

EDITURA HERALD
București

Cuprins

Prefaţă la ediţia a III-a (în limba engleză), din 1970 8
Prefaţă la ediţia din 1991 17
Nota traducătorului român 22

PROLOG

Preludiu la o istorie a astrologiei 25

SECȚIUNEA ÎNTÂI

I. Astrologia faţă în faţă cu gândirea modernă 56
II. Astrologia şi psihologia analitică 107
III. Individual, colectiv, creator şi procesele ciclice 137
IV. O cheie pentru simbolismul astrologic 180
V. O clasificare a punctelor de vedere astrologice 203

SECȚIUNEA A DOUA

VI. Cadranul caselor 220
VII. Semnele zodiacului 243
VIII. Planetele şi personalitatea 271
IX. Legăturile planetare 309
X. Gradele zodiacului şi Simbolurile „Sabiene” 328
XI. Forma şi tiparul aspectelor planetare 374
XII. Harta natală şi progresiile 407
XIII. Tehnica progresiilor, direcţiilor şi tranzitelor 433
XIV. Principiile interpretării astrologice 457

EPILOG

Astrologia în procesul de individuare şi civilizare 481

Prefață la ediția a III-a (în limba engleză), din 1970

de Dane Rudhyar

Când a fost scrisă această carte, urmând unei serii de articole apărute în revista *American Astrology*, revistă publicată şi editată de Paul Clancy, astrologia îi interesa pe relativ puţini oameni. Ea era asociată în mintea publicului fie cu preziceri de cel mai superficial tip, fie cu idei rozacruciene, teozofice sau hermetice. Cei mai cunoscuţi astrologi englezi, Sepharial şi Alan Leo, au fost ocultişti şi teozofi; şi în asemenea cercuri s-a întâmplat că am auzit şi studiat pentru prima oară astrologia, exact acum cincizeci de ani.

Zece ani mai târziu am primit primele cursuri mimeografice de astrologie ale lui Marc Edmund Jones şi, curând după aceea, deveneam profund interesat de psihologia abisală a lui Carl Jung, ca şi de cartea *Holism and Evolution* („Holism şi evoluţie") scrisă de marele om de stat şi filosof sud-african Jan Smuts. Atunci mi-a trecut prin minte că astrologia ar putea fi folosită în strânsă legătură cu psihologia abisală, dacă ar fi considerată într-o lumină nouă şi dacă multe dintre conceptele sale fundamentale ar fi reformulate astfel încât să se potrivească cu mentalitatea şi experienţele oamenilor moderni din societatea de după Primul Război Mondial. I-am comunicat aceste idei lui Paul Clancy – pe care l-am întâlnit la New York, după ce corespondasem cu el timp de doi ani –, şi el mi-a răspuns entuziasmat, oferindu-se să publice în revista sa orice doream să scriu. Câteva luni mai târziu, revista *American Astrology* dobândea răspândire naţională; vânzările creşteau rapid şi la fel şi formatul revistei, precum şi cererea lui Paul Clancy pentru mai multe articole. În cadrul revistei s-a lansat o secţiune psihologică, unde scriam cel puţin două articole în fiecare lună. Mai târziu, am fost rugat de Grant Lewi să contribui la revista *Horoscope* – de asemeni două articole lunar – şi alte reviste au procedat la fel, pe măsură ce astrologia creştea în popularitate.

Popularizarea astrologiei a avut implicaţii importante. A însemnat faptul că revistele, coloanele din ziare şi chiar majoritatea manualelor au trebuit să sublinieze abordarea „semnului solar"; adică, un tip de astrologie bazat pe ziua de naştere a indivizilor. Ca rezultat, oamenii au început să spună: „Eu sunt Leu. Care este semnul tău?" Aceasta însemna că trăsăturile generale ale psihologiei trebuiau să fie conferite semnelor zodiacului, iar Soarele într-o hartă trebuia să fie considerat factorul cel mai caracteristic şi mai important.

Nu există totuşi un singur fel de psihologie; astfel că interpretarea psihologică a semnelor şi caracterizarea celor douăsprezece tipuri zodiacale de fiinţe umane se puteau dezvolta pe mai multe niveluri. Mulţi astrologi urmau pur şi simplu tipul de psihologie schiţat în vechile manuale; alţii accentuau un tip mai „social" de psihologie. Câţiva au urmat abordarea mea, în care încercam să combin psihologia abisală şi filosofia holistică (deoarece ambele pun accentul pe integrarea personalităţii), împreună cu o parte dintre cele mai revelatoare şi fecunde perspective ale ocultismului şi metafizicii orientale.

Astfel că această carte, *Astrologia personalităţii*, apărea într-un moment crucial în evaluarea unei astrologii moderne când, ca răspuns la popularizarea acestei „arte" antice, nu era nevoie numai de o abordare psihologică profundă, dar devenea esenţial să se câştige o perspectivă mai sănătoasă despre cum a fost asociată astrologia cu noile tipuri de gândire care s-au dezvoltat urmând linia filosofiei şi a ştiinţei. Astăzi, după treizeci şi cinci de ani[1], când această carte se bucură de o popularitate mai mare, astrologia se confruntă cu o criză; se poate spune cu o criză în conştiinţă. Această criză este cauzată de vasta expansiune a interesului pentru astrologie, un interes care a atins atât noua generaţie, cât şi pe intelectualii din universităţi.

Tinerii au devenit fascinaţi de filosofiile orientale şi de practicile yoga, de experienţe transpersonale şi de toate formele „practicii senzitive" şi ale vieţii naturale. Ei speră să găsească în astrologie nu numai răspunsuri la acutele probleme personale, ci chiar mai mult, un fel de siguranţă interioară. Mulţi dintre ei, rupându-se de tradiţiile

[1] Textul acestei prefețe a fost publicat în limba engleză în ediția din 1970 a acestei cărții. (*N. red.*)

• • •

Prefață la ediția din 1991

de Charles Harvey

Cartea pe care o ţineţi acum în mână era descrisă de Paul Clancy, în forzaţul revistei sale din 1936, drept „cel mai mare pas înainte în astrologie de la Ptolemeu încoace”[1]. Acesta nu era un îndemn jovial al editorului. Influenţa acestei cărţi, deseori nerecunoscută, a fost copleşitoare, ea modelând în mod conştient şi inconştient drumul celor mai mulţi dintre gânditorii pe care astrologia îi ia astăzi în seamă. Ca orice mare operă clasică, ea reprezintă una dintre cele mai tonice şi mai germinale cărţi pe care le veţi citi vreodată despre astrologie, şi întotdeauna un minunat stimulent atunci când prospeţimea gândirii se pierde; de aceea ar trebui să se afle în capul listei oricărei bibliografii.

Eu însumi am fost destul de norocos să citesc *Astrologia personalităţii* prima oară la aproape 30 de ani, după ce am început să studiez în mod serios astrologia, în 1961. În acel moment cariera mea ar fi putut decurge în diferite moduri. Această carte, mai mult decât oricare alta, m-a convins că astrologia era subiectul căruia voiam să-mi dedic viaţa. A avut aproape acelaşi impact şi asupra soţiei mele, Suzi. Într-adevăr, oriunde mă duc în lume, luminile călăuzitoare ale astrologiei demonstrează influenţa profundă pe care această carte specială a lui Rudhyar a avut-o asupra gândirii multor astrologi, ba chiar şi asupra multora dintre criticii lui.

Probabil că importanţa centrală a acestei cărţi constă în foarte clara înţelegere pe care Rudhyar o are despre natura fundamentală a astrologiei şi în importanţa pe care el o acordă înţelegerii bazelor sale simbolice şi formale. Viziunea lui Rudhyar asupra astrologiei ca „algebră a vieţii”, al cărei scop îl reprezintă „alchimia personalităţii”, revelează astrologia ca fiind, în primul rând, nu un corp tradiţional

[1] Paul Clancy, o respectată figură în mediile academice, a fondat şi editat în 1933 *American Astrology Magazine*, revistă care s-a bucurat de-a lungul timpului de un succes considerabil.

de cunoaştere empirică – aşa cum este înfăţişată atât de des –, ci un sistem de logică simbolică, bazat pe principii primordiale, pe care le putem utiliza pentru înţelegerea ordinii şi semnificaţiei fundamentale a procesului Naturii şi, împreună cu psihologia abisală, a naturii noastre individuale în particular.

Definiţia dată astrologiei de către Rudhyar ca „algebră a vieţii" nu este o imagine întâmplătoare. Rudhyar nu folosește niciodată astfel de expresii la întâmplare. El identifică în mod voit astrologia cu gândirea matematică, opusă cunoaşterii empirice. Rudhyar subliniază faptul că algebra vine de la cuvântul arab *al-jabr* care înseamnă „reducerea părţilor la un întreg". *Jabara* înseamnă, de fapt, „a strânge împreună", iar funcţia algebrei este de a strânge împreună, de a corela sau integra elementele într-un întreg formulat. Rudhyar dezvoltă această imagine pentru a arăta cum astrologia, asemeni algebrei, leagă împreună elementele sale simbolice, cum ar fi planete, poziţii zodiacale, părţi, noduri etc. într-o formulă care descrie un întreg viu. În timp ce în algebră elementele simbolice se referă la cantităţi, în astrologie ele se referă la calităţi, la calităţi universale de viaţă, la procese vii desfăşurate pe diferite niveluri, de la fizic la spiritual.

Sublinierea pe care o face Rudhyar este una crucială, pentru că, în timp ce nimeni, incluzându-l pe Rudhyar însuşi, nu ar nega importanţa şi valoarea observaţiilor studiilor empirice (el însuşi a fost primul care a susţinut, în această carte, că studiul timpului dă la iveală un prim mijloc de cercetare astrologică), trebuie să fim clari în a afirma că astrologia ne învaţă despre ceea ce Aristotel ar fi numit „cauzele formale" sau „informatoare" ale lucrurilor, şi nu aşa cum face ştiinţa modernă, care vorbeşte despre cauzele lor materiale.

Într-adevăr, dacă *Astrologia personalității* ar fi lectură obligatorie pentru toţi cercetătorii astrologiei într-un stadiu incipient al educaţiei lor, puteam fi scutiţi de bizarul spectacol la care am asistat recent, al unor distinşi astrologi ai tendinţei empirice, care s-au certat literalmente, dincolo de sfera astrologiei, pe motiv că anumite experimente legate de fluxul şi refluxul apei au eşuat în a demonstra realitatea obiectivă a astrologiei. Cum ar fi zâmbit Rudhyar şi, în acelaşi timp, ce exasperat ar fi fost, văzând continua preocupare de a

• • •

Nota traducătorului român

Consider că următoarele precizări îi sunt utile cititorului care, pe măsura lecturării prezentei cărţi, întâlneşte termeni mai dificili de abordat datorită naturii şi conotaţiei lor mai subtile. O scurtă explicare a sensului acestora (şi, de aici, a raţiunii de a fi fost traduşi într-un anume fel) nu ar fi, cred, decât în beneficiul celui care încearcă să pătrundă cât mai adânc în studiul acestui nou şi remarcabil tip de astrologie, *astrologia umanistă*.

Conştienţă (*awareness*) – se referă la „trezire"; conştienţa este, într-un anumit sens, o conştiinţă „trezită" şi reprezintă sfârşitul, scopul procesului de individuare. Este procesul „din cap" la care face referire autorul. Este atingerea EU SUNT-ului, adică realizarea *Sinelui* (Eul devine Sinele deplin integrat). Este calea hristică, este calea care nu ar fi fost posibilă fără existenţa *Misterului de pe Golgotha*. Este *nunta* alchimică şi reconcilierea opoziţiilor; este atingerea lui *Tao* (*Dao*). Reprezintă, în acelaşi timp, drumul de la raţiune (omniprezentă astăzi) la intuiţie; adică la atingerea *Totalităţii*.[1]

Sine (*selfhood*) – se referă la transformarea *self*-ului (a sinelui abordat în mod inconştient, ca factor pur colectiv) în *selfhood* (momentul de început al individualizării, cel al „primei respiraţii", simbolizat atât de sugestiv în gradele Sabiene, la 1° Berbec, prin: *O femeie tocmai a ieşit din ocean; o focă o îmbrăţişează*). Am preferat deci să

[1] Trebuie să admit însă că termenul de „conştienţă" vine din raţional şi nu din perceptiv şi o altă variantă de traducere a acestui termen, nu neapărat mai bună, dar cu siguranţă mai expresivă, ar fi fost „trezirea interioară a întregii fiinţe". Nu am putut însă folosi această expresie, pentru că autorul (după părerea mea) a avut în vedere – cel puţin în pasajele în care apare acest termen – doar atingerea stării de *manas*, doar „trezirea" prin ieşirea din mental, adică atingerea nonmentalului; în timp ce, în mod evident, „trezirea interioară a întregii fiinţe" ar presupune, în plus, şi atingerea stărilor de *buddhi* şi *ātma*; astfel, această categorie ar depăşi cu mult ceea ce ar presupune iniţial termenul. Buddha cel „trezit" a atins toate aceste trei niveluri şi tocmai de aceea, în limba engleză, se foloseşte pentru atingerea acestei stări termenul de *awakening* („trezire"). (*N. tr.*)

traduc acest termen prin „sine" sau „sine profund", şi nu prin „personalitate" (sau „individualitate") – tradus astfel destul de des –, mai ales că autorul îl prezintă ca pe un factor de individualizare, în comparaţie cu „personalitatea" care este asimilată, pe bună dreptate, factorului colectiv. Traducerea lui *selfhood* prin „sine" este mai justificată atât din punct de vedere psihologic, cât şi perceptiv. O altă variantă ar fi fost termenul de „sineitate", care însă mi s-a părut a fi prea abstract.

Viziune despre lume (*Weltanschauung*)[1] – deşi în majoritatea dicţionarelor şi a comentariilor se întâlneşte tradus prin „concepţie" despre lume. „Concepţia" are la bază procese de tip mental-raţional care nu au fost avute în vedere nici de C. G. Jung, nici de D. Rudhyar (cel puţin nu în sensul prezentei lucrări). Dimpotrivă, „viziunea" se clădeşte pe procese perceptive. Altfel spus, „mecanismul concepţiei" care separă (scindează în mod secvenţial şi duce la apariţia timpului) mă face să devin detaşat de *obiectul* percepţiei (dualismul subiect–obiect), în timp ce „procesul viziunii" mă face să devin detaşat de *mine*, pentru a putea să fiu una cu obiectul (identificarea subiectului cu obiectul). Ca să folosesc termenii prezentei lucrări, procesul care începe prin construirea „concepţiei" şi se termină prin dobândirea „viziunii" este asemănător cu cel care pleacă de la *Individ* şi se încheie cu *Marele Individualizat*.

Termeni cum ar fi *conştiinţă*, *personalitate*, *individuare*, *sincronicitate*, *proces ciclic*, *holism* ş.a.m.d. la fel ca, bineînţeles, toţi termenii specifici astrologiei sunt atât de bine definiţi şi expuşi, încât nu mai necesită comentarii suplimentare.

Claudiu Pănculescu

[1] *Weltanschauung*-ul astfel perceput reprezintă tema principală a prezentei lucrări. (*N. tr.*)

• • •

Preludiu la o istorie a astrologiei

Istoria astrologiei este istoria transformărilor succesive a atitudinii omului faţă de Natură: natura externă, percepută prin impresiile simţurilor, şi natura internă sau „umană", ca sumă totală a acelor fenomene fiziologice şi psihologice pe care, într-un fel, omul le numeşte proprii, spunând: corpul „meu", sufletul „meu", mintea „mea".

Ceea ce astăzi se numeşte în mod obişnuit „astrologie" este rezultatul unei faze particulare a relaţiei dintre Eul conştient al omului şi Natură. Această fază, care a durat poate sute sau mii de ani, a fost precedată de alte faze având, probabil, o mai mare semnificaţie. Scopul acestei cărţi este să arate că o nouă etapă tocmai începe.[1] Omenirea îşi schimbă radical concepţia despre natura externă, mărturii în acest sens fiind noile concepte ale ştiinţei moderne legate de spaţiu, timp, materie şi Univers. Concepţia psihologică este fundamental transformată. Omul întâmpină „viaţa" din interior şi din exterior pe noi baze. Astrologia reflectă calitatea acestor întâlniri, le interpretează în funcţie de comportamentul actual şi le dă semnificaţie, atât fundamental, cât şi practic. Astrologia este cel mai semnificativ indicator al filosofiei practice de viaţă a omului. Filosofia *per se* face speculaţii despre viaţă şi om, în timp ce astrologia caracterizează, în fiecare epocă, direct sau indirect, calitatea cea mai adâncă a răspunsului actual al omului la viaţă.

Filosofiile se tot succed şi, tot aşa, astrologia, lăsată *nouă* de secolul al XIX-lea, a fost doar una dintre multele astrologii pe care omul le-a proiectat din nevoia unei înţelegeri practice a vieţii şi a unei adaptări la ea. Mai mult, după cum întotdeauna au existat simultan mai multe tipuri de filosofii, în efortul omului de a interpreta realitatea la diferite niveluri de gândire şi percepţie intuitivă, tot aşa, în fiecare perioadă, de-a lungul istoriei, astrologia a fost împărţită în sisteme mai exoterice sau mai ezoterice. Această împărţire nu trebuie totuşi

[1] Prima ediție în limba engleză a acestei cărți a apărut în 1936. (*N. red.*)

să ne orbească, „ezoteric" şi „exoteric" reprezentând doar două căi de exprimare a punctelor de vedere fundamentale ale unei epoci. Este mai important să ştim care a fost punctul de vedere şi apoi să vedem dacă el este exprimat exoteric sau ezoteric.

Astrologia, care este la modă astăzi, şi-a avut originea aproape în întregime în tratatul *Tetrabiblos*[1] al astrologului alexandrin Claudius Ptolemeu. Potrivit lui Temple Hungad (în *A Brief History of Astrology*): „Ptolemeu s-a născut la Pelusium, Egipt, în secolul I î.Hr. El a strâns observaţiile scrise lăsate de cercetătorii importanţi care l-au precedat, îmbogăţindu-le şi sporindu-le, după mulţi ani de cercetare personală. Aceste fapte sunt explicate în opera sa *Marea Construcţie*[2], conţinând treisprezece cărţi, suma totală a cunoaşterii fenomenelor lumii şi a Universului în general. Acesta a fost primul document complex şi cuprinzător despre economia lumii şi ideile demonstrate în el sunt deseori menţionate în «Sistemul Ptolemeic». Aşa cum *Marea Construcţie* conţine cunoştinţe geografice şi astronomice, tot astfel şi *Tetrabiblos* cuprinde cunoaşterea astrologică acumulată şi, deşi textul a fost scris în Asia în secolul I, el a devenit piatra de temelie a astrologiei în Europa, după ce lumina intelectuală a început să răsară acolo".

Ne vom întoarce mai târziu la subiectul astrologiei medievale în Europa, ce are, în unele dintre aspectele sale, profunzimi mai mari decât cele derivate de la Ptolemeu. Deocamdată, prima noastră sarcină este să înţelegem poziţia ocupată de acest scriitor. Pentru aceasta, trebuie să ne extindem cercetarea şi să notăm că, în anumite perioade ale istoriei lumii, se petrec mari prefaceri, care transformă adevărata esenţă a civilizaţiei. Le putem numi „Epoci Întunecate". În orice caz, ele sunt perioade de tranziţie care separă două epoci şi este interesant de observat că la începutul acestor perioade, înainte ca „Epoca Întunecată" să se instaleze cu adevărat, omul apare întotdeauna ca fiind elementul, ca să spunem aşa, care rezumă

[1] A se vedea în acest sens și volumul *Tetrabiblos. Tratat sistematic asupra astrologiei*, de Claudius Ptolemeu, trad. Radu-Claudiu Canahai, Editura Herald, 2009. (*N. red.*)

[2] Referire la *Almagest*. (*N. red.*)

şi concentrează cunoaşterea ciclului tocmai încheiat în scrieri (sau monumente) ce devin adevăratul germene şi adevărata temelie a culturii ce răsare mai târziu, pe măsură ce „Epoca Întunecată" devine luminată de o nouă vitalitate spiritual-mentală.

Astfel de oameni devin apoi canalele prin care vechiul este condus spre nou. Lucrările lor conţin tot ceea ce noul va şti vreodată de la vechi; ceea ce – şi acesta este un lucru important – nu înseamnă totuşi întreaga înţelepciune a vechiului, nici măcar cea mai bună parte a sa, ci numai ceea ce noul va fi capabil să asimileze de la vechi. Pot fi date numeroase exemple. Confucius este unul tipic, însumând cunoaşterea Chinei arhaice; dar, să nu uităm, este vorba despre China arhaică aşa *cum Confucius a înţeles-o*. Se ştie, de asemenea, foarte puţin despre ideile muzicale ale lui Pitagora, transmise nouă prin Boetius, în Imperiul Roman târziu. Pentru un timp îndelungat, Platon şi Aristotel au însemnat pentru Europa aproape întreaga învăţătură grecească. Cabaliştii spanioli ai secolelor al VIII-lea şi al IX-lea ne-au dat Cabala, ceea ce ei au cunoscut şi înţeles din misterioasa cunoaştere iudaică. Şi, în fiecare caz, cunoaştem înţelepciunea arhaică şi filosofia vie numai prin minţile oamenilor care, fiind produsele finale ale unei civilizaţii, au pierdut în mod necesar *sentimentul* a ceea ce a însemnat această filosofie vie, această înţelepciune practică pentru oamenii care au fost la originea acestei civilizaţii.

Nu ne propunem să discutăm aici o asemenea chestiune pe larg, dar este totuşi imperios necesar, pentru cel care îşi dă osteneala să pătrundă în esenţă semnificaţia astrologiei, să înţeleagă cele afirmate anterior. Pentru că numai astfel poate fi evitată tragica greşeală de a se crede că astrologia prezentată Europei de un intelectual *alexandrin* era astrologia ce măsura pulsul adevărat al omenirii antice. Astrologia ptolemeică este produsul final al culturii est-mediteraneene greceşti şi poate fi înţeleasă doar în funcţie de intelectualismul acestei culturi. Acest intelectualism a modelat mintea Europei în aproape toate aspectele sale. Aristotelismul şi ptolemeismul sunt rezultatele acestei epoci greceşti, după ce aceasta a pierdut contactul viu cu tradiţia spirituală a perioadei orfice şi chiar cu filosofia pitagoreică, după ce aceasta a abandonat pământul din care omul arhaic îşi trăgea

• • •

IV.

O cheie pentru simbolismul astrologic

Dacă vom analiza mai profund domeniul simbolismului astrologic – aşa cum studiem semnificaţia multelor sale elemente –, vom descoperi că toate conceptele prezentate în capitolele precedente ne vor da posibilitatea să interpretăm într-o manieră consecventă, logică şi naturală succesiunea factorilor astrologici. În special, vom descoperi că opoziţia dintre individual şi colectiv reprezintă minunata cheie către înţelegerea esenţială şi practică a elementelor astrologice, care sunt produse, de obicei, în perechi de polarităţi opuse. La început, astrologia poate părea un sistem dualist profund, foarte asemănător cu sistemul chinezesc *Yi Jing*. Dar va fi uşor pentru noi să subliniem faptul că, în spatele acestui dualism evident, există întotdeauna un al treilea termen ce trebuie aflat şi care integrează opoziţiile. Şi acesta este, probabil, cel mai important punct din această reformulare a astrologiei: anume că el revelează cu consecvenţă o cale spre integrare, un factor de semnificaţie individuală care, folosit în mod creativ, ne poate ajuta să percepem totalitatea oricărui întreg, strălucirea luminii creatoare care singură poate integra opoziţiile, făcându-le astfel semnificative.

Signaturile şi faptele semnificative

„A da semnificaţie" înseamnă a percepe toate situaţiile sau entităţile pe care cineva le întâlneşte ca semne ale lucrărilor Spiritului. În fiecare dintre detaliile tiparului-lumii se poate vedea la lucru Totalitatea întregului; se pot simţi toate forţele fundamentale ce reprezintă urzeala şi ţesătura oricărui ciclu de viaţă. În orice situaţie, în orice entitate organică operează toate aceste forţe, întocmai cum fiecare moment reprezintă sinteza tuturor momentelor trecute şi sursa tuturor momentelor viitoare. Întregul este activ pretutindeni.

Dar cum să vedem această acţiune? Cum să penetrăm „vălul iluziei" care acoperă fiecare entitate separată şi pare să facă din ea ceva neasociat cu toate celelalte? Cum să ajungem la interiorul tiparului, la *aranjamentul particular al elementelor universale*, care este „adevărata fiinţă"? Ceea ce este implicat aici reprezintă puterea de a lucra cu situaţii sau entităţi vii ca întreguri; o putere la care deja ne-am referit. Este instinct la nivel inconştient. Este intuiţie sau percepţie holistică, sau „clarvedere" la nivel conştient (şi nu clarvedere instinctuală obişnuită). Reprezintă puterea de a vedea la lucru tiparele de viaţă universale, în funcţionarea organismelor şi proceselor particulare.

În fiecare om operează individualul, colectivul şi creativul, dar, bineînţeles, în cele mai variate proporţii. Un spectator obişnuit este atras de rezultatul exterior, aparent unic, al combinaţiei. El este incapabil să analizeze forţele la lucru, să priceapă semnificaţia combinaţiei lor. Pentru el omul este doar Domnul Cutărică. „Văzătorul" vede în acest om o concentrare specială a principiilor fundamentale de viaţă şi este capabil să „localizeze" fiecare principiu de viaţă acolo unde aparţine, trasându-i înapoi obârşia prin implicaţii, pricepând imediat suma totală a legăturilor omului cu întregul Univers. El vede astfel semnificaţia omului şi, pe lângă aceasta, el vede semnificaţia relaţiei omului cu întregul.

Instinctul îi oferă toată această cunoaştere animalului care acţionează în mod corespunzător, dar el nu ştie de ce acţionează. Pentru animal, totul poartă o semnificaţie de viaţă. Totul este semnul unui fapt fundamental de viaţă. Aceste acțiuni sunt doar câteva, dar când au legătură cu animalul, se poate spune că acesta are „clarvedere". Fiecare trăsătură specifică a unei situaţii sau persoane este citită ca „signatură" a vieţii care este focalizată în şi prin ea.

Alchimiştii medievali au pus un mare accent pe această teorie a signaturilor, urmând astfel vechea tradiţie chineză, dacă nu cumva tradiţia universală a omenirii arhaice. Forma şi trăsăturile specifice ale plantei, pietrei, copacului, animalului etc. erau considerate signatura spiritului care sălăşluieşte în ele. Alchimistul se presupunea a fi un expert grafolog care descifra imediat Signatura; de la Semn se merge direct către viaţă; de la simbol la realitate.

• • •

conţinuturi sunt distribuite în forma sinelui şi a destinului. Planetele reprezintă puncte focale şi, de asemenea, simboluri pentru toate activităţile vitale. Gradele ne oferă un indiciu pentru semnificaţia inerent creativă a tuturor activităţilor şi a tuturor focalizărilor.

FORMULA ZODIACALĂ

Semne zodiacale	Semnificaţie abstractă	Semnificaţie concretă şi tradiţională	Părţi ale corpului guvernate de acest semn
BERBEC 1	Ideea de sine. Structura arhetipală primordială a individului. Dorinţa de a se manifesta.	Dorinţă, pionierat, iniţiativă, curaj. Intrare în forţă în lucruri. Grabă şi impulsivitate. Putere masculină.	Capul, sistemul cerebrospinal.
TAUR 2	Substanţa primordială de manifestare a sinelui. Sinteza trecutului ca tendinţe moştenite. Toate posesiunile fundamentale.	Inerţie, simţ practic, concreteţe, dependenţă de pământ şi de energiile pământului. Determinare. Energie. Rodnicie. Putere feminină.	Gâtul, cerebelul şi urechile.
GEMENI 3	Relaxare între sine şi substanţă. Funcţia de legătură şi impulsul de integrare prin ritm şi formă.	Intelect, senzaţie şi acţiune nervoasă. Schimbare. Dualitate. Nelinişte. Isteţime. Abilitate literară şi artistică. Îndemânare.	Nervi, plămâni. Mâini, braţe şi umeri.

RAC 4	Temelia concretă pentru căminul şi exprimarea lui „EU SUNT”. Organismul viu şi puterea sa de creştere.	Toate sentimentele domestice. Sufletul şi toate sentimentele. Receptivitate. Sensibilitate. Mediumnitate. Imaginaţie.	Cavitatea pieptului, sânii şi stomacul. Membrane mucoase.
LEU 5	Putere de exprimare a lui „EU SUNT”. Toate modurile de exprimare de sine şi de activitate creativă. Omul, Actorul şi Interpretul.	Exprimare imperioasă de sine. Asumarea autorităţii. Iubire de plăceri şi lux. Speculaţie. Arte. Procreare. Intuiţie. Intensitate dinamică.	Inima şi coloana vertebrală.
FECIOARĂ 6	Judecarea sinelui şi a vieţii după toate activităţile creative. Discriminare prin analiza critică a rezultatelor acţiunii. Adaptare.	Discriminare critică a minţii. Facultăţi analitice. Susceptibilitate. Pregătit să servească şi să fie servit. Ordine. Capriciu. Perspectivă utilitaristă.	Intestinul subţire şi metabolismul general de procesare a hranei. Plexul solar. Splina.
BALANŢĂ 7	Realizarea non-Sinelui, întâlnirea cu „ceilalţi”. Obiectivarea conştiinţei prin asociere şi parteneriat.	Conştiinţă socială. Afabilitate. Iubire de frumos. Tânjire după camaraderie. Simpatie. Echilibru. Justiţie. Devoţiune spirituală. Totalitate operativă.	Rinichii şi probabil ficatul.

• • •

drept scop o „fixare centrală" similară a energiilor sufleteşti într-o structură formată de „EU SUNT". După cum deja s-a menţionat, era aproximativ secolul al VI-lea î.Hr. atunci când această problemă a focalizării mentale începea să domine perspectiva elitei omenirii. Acest proces de „fixare centrală" în câmpul conştientului a continuat de-a lungul ciclului european (în special de la Abelard încoace) şi l-a produs pe omul de tip occidental cu a sa „contracţie a conştientului", după cum atât de elocvent a numit-o Jung.

Întocmai cum W. H. Bates le cerea pacienţilor săi să-şi relaxeze ochii imaginându-şi o pată perfect neagră, tot aşa Jung le cerea acestora să-şi relaxeze intelectualismul conştient, prin „a lăsa lucrurile să se întâmple" şi prin practici de relaxare psihică, precum acelea de folosire a „fanteziei" spontan-creative.

Dacă axele hărţii reprezintă astfel structura câmpului de conştiinţă – structura „ochiului" în mod simbolic –, Soarele simbolizează „lumina" care eliberează energia (fotonii), prin intermediul căreia devine posibilă vederea. Într-un sens real, ochiul, ca organ al viziunii, este modelat structural de natura luminii. La fel şi Eul – acel „Eu" conştient – este modelat de puterea care emană de la Sine. De aceea se spune, cu îndreptăţire, că ascendentul şi celelalte „unghiuri" ale hărţii *distribuie* puterea Soarelui, după cum vom vedea în capitolul următor. Soarele este energia vitală. Axele hărţii reprezintă canale pentru distribuirea şi „transformarea" acestor energii solare în câmpul conştiinţei.

Soarele totuşi nu ar trebui considerat un simbol al Sinelui. El este *puterea* Sinelui, dar Sinele însuşi nu înseamnă numai putere. Este puterea în relaţie cu forma. Este puterea care operează printr-o formă şi care regenerează substanţa. Cu alte cuvinte, Sinele – dacă natura sa poate fi în întregime stabilită din punct de vedere astrologic – este relaţia dintre Soare şi axe, orizont şi meridian.

Încă şi mai exact, el reprezintă relaţia dintre semnificaţia poziţiilor zodiacale ocupate de Soare şi cele patru unghiuri – semnificaţie în termeni de semne zodiacale (sau subdiviziuni de semne), de grade şi de relaţia angulară între aceste poziţii. Ultima se referă la aspectele dintre Soare, ascendent şi Mijlocul-Cerului; mai mult chiar, la poziţia în casă a Soarelui.

Această poziţie în casă a Soarelui denotă faza de sine individual şi perioada de viaţă în şi prin care puterea integratoare a Sinelui va funcţiona cel mai puternic. Referindu-ne la precedenta noastră înregistrare a semnificaţiilor caselor şi la graficul ciclului de 28 de ani, aceste două elemente ale personalităţii şi destinului pot fi uşor stabilite, cu condiţia, bineînţeles, ca momentul naşterii să fie cunoscut cu exactitate. Poziţia zodiacală a Soarelui (şi poziţia sa de grad) va arăta calitatea acestei puteri de integrare în ea însăşi.

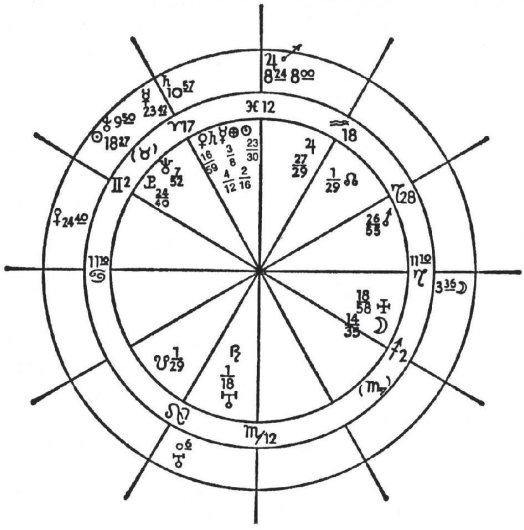

ALBERT EINSTEIN
14 martie 1879 (timp local, 11:26 A.M.) Ulm, Germania

(Planetele din cercul exterior sunt progresate pentru început de aprilie, 1935.)

Să luăm, de exemplu, harta lui Einstein. Soarele este la 24° Peşti, în casa a X-a. De aici, calitatea puterii integratoare a Sinelui său va fi: sinteză, perfecţionare, meditaţie şi introspecţie. Dar Soarele, fiind în casa a X-a, casa activităţii publice, profesiei şi a gândirii (ca funcţie a personalităţii individuale), această putere va opera prin aceste caracteristici ale casei a X-a. Poziţia Soarelui indică, de asemenea, că o intensificare a puterii semnificative a destinului său apărea atunci când Einstein era în al 22-lea an al său, adică

în 1901. Apoi el devenea inspector de patente la Berna, Elveţia; şi, probabil că, aproximativ în acea perioadă, puţin după teoria cuantei a lui Planck, era dezvoltată, cel puţin în fază rudimentară, teoria relativităţii. Această teorie a fost adusă în atenţia lumii ştiinţifice în 1905, când „punctul sinelui" lui Einstein a ajuns în conjuncţie cu Pluto. Mai mult, gradul Soarelui care, după cum am spus, „dă un indiciu în privinţa semnificaţiei inerent creative a tuturor activităţilor şi focalizărilor" poartă acest potrivit Simbol (Sabian): „O mică insulă în mijlocul oceanului; locuitorii săi fericiţi şi-au creat propria lor lume". Ce poate fi mai semnificativ în harta unui om care scria despre „universuri-insulă" şi crea noi perspective cosmice?

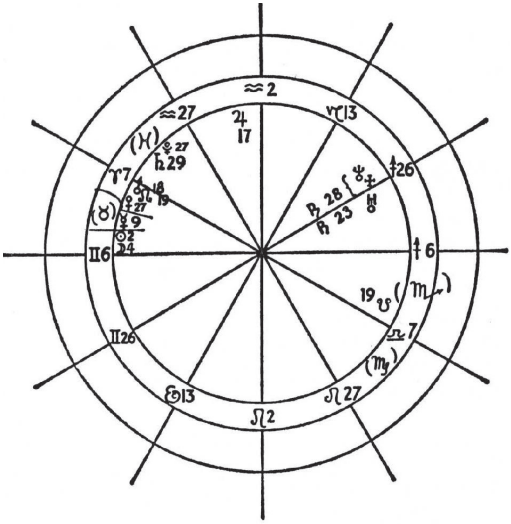

REGINA VICTORIA
născută în 24 mai 1819, ora 4:15 A.M.

(Aceasta este harta dată în *Thousand and One Notable Nativities* [„O mie şi una de naşteri remarcabile"]. O hartă puţin diferită poate fi găsită în revista *American Astrology*: articolul „The Victorian Era as Seen through Queen Victoria's Birth-chart" [„Epoca victoriană văzută prin harta natală a reginei Victoria"], de D. Rudhyar)

Ca un alt exemplu putem da harta reginei Victoria, care simbolizează nu numai o personalitate, ci, cel puţin prin implicaţii, şi epoca

• • •

XIV.

Principiile interpretării astrologice

Interpretarea, pentru a fi pe deplin semnificativă şi creativă, trebuie să fie individuală. Prin urmare, niciun om nu ar trebui să-i spună altui om cum să-şi interpreteze experienţa sau orice structură de viaţă şi eveniment cu care se confruntă. Tot ce se poate face este stabilirea câtorva principii de interpretare universal valabile, care să servească drept pietre de hotar în procesul interpretării; acest proces ar trebui stabilit pentru fiecare individ în parte, în funcţie de modul în care acesta a reuşit să interpreteze ceea ce este fundamental legat de experienţa sa: pe sine însuşi.

Interpretarea unei hărţi natale nu diferă de interpretarea unei situaţii de viaţă, nici de interpretarea unei lucrări de artă sau a unei personalităţi întâlnite pentru prima oară. Totuşi, pentru a interpreta o hartă natală astrologică ar trebui întâi de toate să existe o informare completă cu privire la semnificaţia generală a faptelor astrologice sau mai degrabă a simbolurilor. Deşi cunoaşterea conţinuturilor capitolelor precedente ale acestei cărţi este obligatorie pentru o interpretare adecvată, cel puţin din punctul de vedere al atitudinii faţă de astrologie pe care noi o susţinem, totuşi în interpretarea astrologică rămâne întotdeauna ceva misterios, ca în oricare alt exemplu de interpretare a vieţii. Odată stabilite principiile universale care definesc caracterul general al simbolurilor utilizate, individul trebuie să lase aceste simboluri să *se organizeze ele însele în întreguri de semnificaţie*, în cadrul propriei sale structuri particulare de înţelegere.

Sună foarte simplu şi totuşi, în mod evident, poate fi foarte dificil. Începătorul „nu va şti cum să înceapă". El se va uita fix la hartă, cu

o mută consternare şi nimic nu se va întâmpla. Sau, altfel, el va lista fiecare factor la care s-ar putea gândi şi se va uita în manuale pentru a vedea ce înseamnă. Iar dacă va încerca să adune aceste semnificaţii separate, el va găsi – cu excepţia cazurilor excepţionale – o situaţie confuză, fără ieşire, în care mulţi factori îi vor nega pe mulţi alţii. Făcând o medie, el va realiza că fiinţele umane nu sunt aşa de simple pe cât această procedură ar sugera să fie. În mod special, ele nu reprezintă suma totală a factorilor separaţi, ci mai degrabă o relaţie organică a relaţiilor dintre factori. Atunci ar trebui să se înceapă cu „factorii", cu „relaţiile dintre factori" sau cu „relaţia organică dintre relaţii"?

Fiecare potenţial interpret trebuie să decidă pentru sine însuşi, conform propriei sale înţelegeri. Unii vor începe de la întreg la părţi, apoi de la relaţiile dintre părţi şi vor reconsidera întregul ca un organism de relaţii. Alţii vor analiza în mod înţelept părţile, apoi relaţiile dintre părţi şi le vor însuma prin centrarea semnificaţiilor deja determinate în jurul unui centru de semnificaţie sau a unui „determinator focal".

Există totuşi o primă operaţie, nemenţionată până acum, care reprezintă într-adevăr temelia – deşi în mod obişnuit una inconştientă – a procesului ulterior de interpretare. Asemenea operaţie este implicată exact în prima privire care se aruncă asupra unei hărţi astrologice; pentru că fiecare om, uitându-se la o hartă ce trebuie interpretată, va determina sau va trebui să determine, în mod clar sau nu, ca fundal al unei investigaţii ulterioare, *ce anume caută*. Prin această afirmaţie, înţelegem o atitudine *a priori* faţă de orice date incluse în hartă. Unii interpreţi vor fi decis înainte, în mod inconştient dacă nu deliberat, că ei caută planete bune şi rele, benefice şi malefice, aspecte bune şi rele, semne şi stele norocoase sau nenorocoase. Alţii vor căuta tabloul unei fiinţe umane şi al unui destin şi vor interpreta planetele sau semnele ca un gravor care lucrează cu valori negre şi albe, ca un pictor care lucrează în clarobscur.

Cu alte cuvinte, sunt posibile două atitudini fundamentale faţă de interpretare şi multe combinaţii secundare ale acestora două: atitudinea *etică* şi *estetică*. Am definit deja în general aceste două abordări de evaluare şi înţelegere a vieţii în capitolul „Astrologia şi

psihologia analitică". Ce rămâne de făcut este să arătăm, pe scurt, cum operează această atitudine estetică în domeniul interpretării hărţii. Funcţionarea atitudinii „etice" nu mai trebuie discutată, pentru că fiecare manual astrologic postmedieval şi chiar modern, precum şi tipul obişnuit de practică astrologică, reprezintă exemplificări suficiente ale metodei etice şi ale evaluărilor sale dualiste: bun şi rău. Însă abordarea „estetică" încă reprezintă un mister pentru majoritatea covârşitoare a celor care studiază astrologia.

Motivul pentru care se întâmplă acest lucru este fără îndoială faptul că orice interpretare şi evaluare a vieţii şi a celor două elemente fundamentale ale sale – precum bărbat şi femeie, *yang* şi *yin*, lumină şi întuneric, pozitiv şi negativ – au fost astfel stabilite la nivelul *natural-fiziologic* al conştiinţei. Cu alte cuvinte, atitudinea vitală a omului s-a bazat considerabil pe instinctele sale şi era influenţată de rezultatul *activităţilor instinctuale*. Lumina şi vara erau bune, pentru că viaţa era mai sigură şi mai uşoară când ambele erau în ascensiune, dar întunericul şi iarna erau rele, pentru că viaţa era mult mai nesigură şi mai grea. În mod similar, există o subevaluare a femeii şi o supraevaluare a bărbatului din punct de vedere etic, pentru că bărbatul era capabil să-şi păzească mai bine viaţa în „junglă" şi femeia era dezavantajată de dificultăţile fiziologice.

Până recent, omenirea a fost într-un stadiu de dezvoltare strict *fiziologic*, după cum am văzut în primul capitol al acestei cărţi. Textele *Purāṇa* hinduse vorbesc despre acest stadiu ca despre „puterea braţului şi a sexului". O foarte interesantă caracterizare! „Puterea braţului" se referă la activitatea musculară şi, pe baza acesteia, polul feminin-pasiv este văzut ca inferior. Cât despre „puterea sexului", aceasta depinde în totalitate de modul în care este considerat sexul. Ca manifestare a forţei şi vieţii creative, sexul face din femeie, *ca mamă*, elementul pozitiv: de aici matriarhatul. Dar ca mod de „activitate" (musculară sau de alt gen), el face din bărbat elementul pozitiv. Tipul de mediu în care triburile umane trăiau aveau, indubitabil, mult de-a face cu determinarea atitudinii ce trebuia păstrată. Drept rezultat, avem conflictul dintre sistemul matriarhal şi cel patriarhal.

• • •

Astrologia este o „algebră a vieţii" al cărei scop este „alchimia personalităţii".

Influenţa acestei cărţi, încă de la apariţie, a fost copleşitoare, ea modelând în mod conştient şi inconştient drumul celor mai mulţi dintre gânditorii pe care astrologia îi ia astăzi în seamă. Ca orice mare operă clasică, ea reprezintă una dintre cele mai tonice şi mai germinale cărţi pe care le veţi citi vreodată despre astrologie, şi întotdeauna un minunat stimulent atunci când prospeţimea gândirii se pierde.

– Charles Harvey (președinte al Astrological Association în perioada 1973–1994)

*

Ce face un om cu ceea ce a primit la naștere? De la această întrebare a pornit Dane Rudhyar în 1936, iar cartea lui este citită și astăzi, pentru că această întrebarea va rămâne mereu actuală.

Rudhyar, numit părintele astrologiei umaniste, consideră că harta natală a persoanei nu anunță ce i se va întâmpla omului, ci arată cu ce material lucrează în timpul vieții sale, precum și potențialitatea formei pe care poate să i-o dea. Astrologia devine astfel un limbaj al sensului, nu al sorții, iar psihologia modernă, începând cu munca lui Jung, l-a considerat util pentru a înțelege cum poate omul să integreze contradicțiile din viața de zi cu zi într-o cale de a manifesta armonios toate aspectele personalității.

Această carte vă învață cum să vedeți harta natală ca pe un plan de lucru: ce potențial personal aveți, ce energii purtați în voi, în ce fel se tensionează între ele și cum pot fi armonizate. Veți descoperi cum se poate împăca dorința de a fi unic cu nevoia de a face parte dintr-o comunitate, prin imaginație creatoare, prin curajul de a vă asuma responsabilitatea propriei vieți și prin grija pentru frumusețea pe care o puteți manifesta la nivelul corpului, sufletului și al minții.

Nu veți găsi în carte verdicte și nici predicții de unică folosință, ci o metodă generoasă, de a vă cunoaște și de a face alegeri în viață cu mai multă luciditate.

Fie că sunteți astrolog, psiholog sau doar un om care a simțit că în spatele unui horoscop ar trebui să existe ceva mult mai profund, puteți să deschideți această carte și să începeți să vă priviți viața ca pe o operă în lucru.

*

Astrologul şi psihologul de orientare analitică privesc spre două aspecte diferite ale fiinţei umane totale. Punctele lor de vedere se completează unul pe celălalt, cu scopul de a servi la integrarea omului întreg: Persoana Vie. A ajuta omul să-şi realizeze deplinătatea fiinţei şi să-şi ducă la îndeplinire destinul său – iată care este scopul astrologiei armonice!

– Dane Rudhyar

EDITURA HERALD